

Abonamentul

Pentru monarhie:

Pe an 12 cor., $\frac{1}{2}$ an
6 cor., $\frac{1}{4}$ an 3 cor.

Pentru străinătate:

Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$ an
an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an
4 frcs. 50 cm.

Fóca apare în fie care
Sâmbătă.

Unirea

Insertiuni

Un sir garmond:
o dată 14 fil., a doua óra
12 fil., a treia óra 10 fil.

Tot ce privesce fóca,
să se adreseze la »Re-
dactiunea și Admini-
stratiunea Unirii«

in
Blaș.

Fóe bisericéscă-politică.

Anul X.

Blaș 21 Iulie 1900.

Numérul 29.

Teatru român.

(Al.) Adunarea, ce se va ține mâne în Abrud e de o importanță nețăgăduită.

De o vreme în cóce atât adunările generale ale „Asociațiunii“, cât și cele ale „societății pentru crearea unui fond de teatru român“ sînt din ce în ce mai cercetate.

Public distins alégă din tóte părțile, gazete umplu colóne întregi cu descrierea festivităților și a sêrbărilor aranjate din acest prilej.

La tot cazul numai bucura ne putem, când facem constatarea acésta. Bucurie sinceră ne stăpănesce, când pe orizontul atât de întunecat al némului nostru vedem licărind câte o rază de lumină și de bucurie . . .

Și la licărire acéstei mângăitoare lumini uităm pe o clipă tot ce am suferit și suferim, și gândul ni-se perde în un viitor fericit — mai fericit ca trecutul, mai fericit ca prezentul. . .

Când zi de zi tot mai strîmță e zarea vieții noastre naționale; când cele mai inofensive mișcări ale noastre sînt privite cu ochi de Argus și sugrumate încă în germine; când rînd pe rînd ni-se închid cărările — avem încă mângăierea, dulcea mângăiere a mișcărilor culturale, cari ne sînt permise și noué din mila stăpînirii.

De aceea îndoită este dragostea cu care alérgă Românimea la ast fel de adunări, îndoit este interesul, cu care cei ce nu participă, cetesc cele petrecute acolo.

Din depărtate colțuri de țară se întîlnesc în un singur loc aceleași aspirațiuni, aceleași bucurii, aceleași dureri, și frate cu frate se întelege și frate cu frate se strînge la sin. . .

Micile daraveri și susceptibilități rămân uitate și toți cuprinși de măreția *ideei*, pentru care se luptă, uităm pe o clipă, că sîntem atât de obișnuiți a face scisiuni pe terenul social și politic. . .

Uităm pe o clipă totul — tóte scisiunile caracteristice unui popor începător — și înainte noastră planéază în tótă măreția sa idealul: cultura poporului român.

Pentru ce în viața socială sîntem divisați atât de mult, pentru ce politicesc sîntem mai mult divisați? Pentru ce nu observăm desastrul, ce fatal urméză din acéste divisiuni intrerne?

În viața de tóte zilele nu ne dăm sémă, dar zilele de sêrbători — cum e și ziua de mâne — ne aduc a minte de tóte acéste. În fața măretului ideal al *culturii* poporului român, vedem și întelegem mai bine ca ori când, cât de mult ar trebui să lucrăm și cât de puțin ar trebui să ne hărțuim și să ne certăm de aci în colo.

Ținta măreță a culturii ne zace tuturor la inimă, de ce dar realizarea ei întârzie atâta?

„Societatea pentru crearea unui fond de teatru român“ are rol de frunte în apropiatul viitor al culturii noastre naționale.

Am vëdut adunările ei generale din anii trecuți și credem, că adunarea din Abrud ne va lăsa aceași impresie de mângăiere și mândrie; scim că fondul de care dispune societatea este considerabil — peste 100 de mi; am vëdut câți va numeri din „Biblioteca teatrală“ și întelegem, că *inceputul* s'a făcut deja.

Urméză ca societatea să fie sprijinită din ce în ce mai călduros, pentru ca acest început, să devină o activitate rodnică, binecuvîntată în ogorul părăginit al culturii noastre naționale.

Teatru este și el o școlă. O școlă în care adevêrul se propune în haina frumosului, care nobilitéază, îndreptă, și distrage.

Ne avem și noi durerile noastre, ne avem aspirațiunile, bucuriile, greșelile, speranțele noastre.

Ne lipsesc numai scriitori, ne lipsesc teatru, unde acéste să le vedem ca întrupate, să ne emoționăm de bucurii, să ridem de greșeli, și să plângem alătura cu eroul sdrobit, căci a noastră este durerea lui. . .

E vremea să întelegem o dată, că teatrele străine — ori cât de perfecte de alt cum — nu ne pot satisface pe deplin, — căci nu pentru noi sînt ridicate, ci pentru lumea mare. Și lumea mare, ori cât de cultă ar fi, nu ne întelege

Feuilleton.

De pe țara Hațegului.

Iată-mé pe cele mai frumoase și mai romantice ținuturi ale patriei noastre pe țara Hațegului în satul Grădiște reședința de odinórá a glorioșilor nostri străbuni.

Binecuvîntați și prea mărite să fiți voi urme sfînte a marilor mirei străbuni din grandiosul și superbul nostru trecut, de cătră o înfocată strănepótă a vóstră, ce în mândria ei de româncă vine cu pietate să sărute tărîna pașilor voștri!

Mé întrebați cum am ajuns pe aici?

Profitând de binevoitóra invitare a Dluí protopop al Grădiștei, cum și a ficei Dsale Lucretia, am plecat cu fetița Aurelia, eleva Internatului de fetițe zicénd un lung și dureros adio Blașului. Și am pornit în larga lume cu inimile pline de jalea unor desmoșteniți, pe cari nu-i regretă nimenea.

Pe tren făcurăm gură cu conductorul ca niște cive, ce-și respectă drepturile pentru

îndesuiala, în care ne virise și apoi satisfăcute de învingere motăirăm câte va ceasuri odihnite într'un cupeu comod. Dar trenul trebuie schimbat la Teiuș și Piski. Ce incomod! Pachetele noastre sînt multe și mărunte. Dar las că va trece. Punem vot, că altă dată, când vom călători nu mai luăm calabalic cu noi.

În fine scăpăm de tren. Iată-ne în trăsura. Ce admirabil să deschide valea Hațegului cu frumoșii ei munți acoperiți cu păduri de brad! Și par'că auđiam cum Retezatul declaméază cu hotărîre maiestóasă:

Să spună Retezatul acel asil de pace

De-a fost românul trândav în vemuri de răsboi.

Acasă ne așteptă dómna protopopésă cu un prânz gustos, după care mergem se visităm minunățiile satului.

Întăiu la Amfiteatru, dar aci nu se da nici o reprezentație, totul e în ruină, se vëd numai urmele logelor și arena de luptă. Domnul Tocilescu și cei alaiți savanți, cred, că se vor pricepe mai bine la archeologie de cât noi și le vor studia mai cu pricepere,

Ne mulțămíram numai cu a-le încunjura în lung și lat, dar cu precauțiune mare, căci fórté ușor îți poți frânge gătul în cele vre o 50 de gropi pătrate, rombice și paralelograme.

De ici mergem la scaldători, dar și acéstea s'au ruinat și apa a sêcat; nu se mai póte nimic distinge. Acum la mosaic. Acesta imi place mai bine. E un loc de o metru pătrat acoperit de o colibă. Să vede a fi fost padimentul vre unui salon împăratec. Acum e proprietatea unei tărance, fiind în curtea ei. Intrăm în colibă îl spalăm și îl ștergem curat. Sînt figuri simetrice din pietricele mărunte albe și albastre. Luăm două de suvenir, una albă și una albastră, ba două albastre, că-mi place colórea.

Apoi mergem la o familie se vedem un vultur aflat de curénd. E lucrat fórté fin, pagubă înse că-i lipsesc ciocul și un picior. La altă familie e de admirat un corp de femeie de o gingășie fără pãreche, asemenea îi lipsește capul. Mai bine păstrați sînt lei de la casele parochiali. Dar uită, că și eă sînt plină de noroc. În timpul de când petrec aici s'a aflat o tablă de granit, în care sînt sculptați trei zéi, mi se pare Mars,

lipsele și aspirațiile cum noi ni le înțelegem.

E vremea să înțelegem, că teatrele străine, în care credința și morala sînt adese luate în batjocură nu sînt pentru noi, când noi avem lipsă ardentă de entuziasm și de credință.

E vremea să înțelegem, că teatru e o cerință, ce se impune ori cărui nēm cu aspirații de viitor.

În prējma adunării din Abrud, salutăm cu toată căldura pe cei adunați sub flamura Thaliei române, dorind ca această reuniune culturală — acest nou tovarăș de luptă — să între cât mai curēnd în brēzdă.

Putere și isbēndāndă ū dorim, în marea și dificila operă a culturii naționale!

Colecta pentru monumentul lui Iancu.

După cum anunță „Keleti Értésítő“ comitetul de colectare s'a adresat ministrului de interne să-i restituie banii confiscați spre a-i pute retrimite fie cărui contribuitor. Cererea această înse n'a fost ascultată. Ministrul a răspuns, că nu pōte restitui banii, de vreme ce cercetarea contra membrilor comitetului încă de aci înainte se va dispune.

Nu pricepem ce rost aū trāgănările acestea, atāta se pare sigur, că guvernul însuși nu scie ce se mai facă în această afacere, ci tot încurcă cu ordinațiunile.

Propaganda catolică.

Ca un fel de răspuns la corēspundința publicată de noi în doi numeri de mai înainte, aflăm în „Apărarea națională“ următorul articol, pe care îl reproducem de și nu sîntem de acord întru toate cu cele cuprinse în el. Nu facem de astă dată nici un comentariu, cetitorii nostri nepreocupați vor afla concludința cea corectă.

„Sînt unii din amicii nostri, cari ne observă, că lupta noastră contra propagandei catolice, are inconvenientul de a jigni sentimentele fraților nostri români din Ungaria, cari sînt uniți cu religia catolică. Credem că aceia cari ne aduc această învinuire, se înșeală.

„Noi n'am considerat nici o dată pe românii uniți, pe greco-catolicii, ca catolicii adevărați, ci l-am creșut și îi credem ca ortodoxi, cu toată mica deosebire de dogme, cari există între ei, cari aū admis două trei amēnunțe de dogme catolice, și noi, cari n'am admis nici una.

„Când acest ziar a început campania sa contra propagandei catolice în România, am arătat încă de la început, că nu deosebirea mică de dogme, adevărat de unele amēnunțe de forme, fac deosebirea mare diutre bisericile ortodoxă și cea catolică, și că nu această deosebire de dogme ne face să combatem propaganda catolică la noi în țară. Am spus că între biserica catolică și bisericile ortodoxe, este această deosebire mare, că bisericile ortodoxe sînt biserici naționale, și că biserica catolică este o biserică cosmopolită, cu pretenție de a fi universală, și că clerul bisericii catolice este o armată în mână a Papei de la Roma și ese din cadrele națiunilor printre cari traeste. În altă ordine de idei, am stabilit o altă deosebire între bisericile ortodoxă română și cea catolică, și care este: spiritul de toleranță, blāndețea celei ortodoxe, și intoleranța spāimintătoare și crușimea celei catolice, care a înșingurat paginile istoriei și a turburat conștiința omenescă. Bisericile ortodoxe și biserica românească n'aū în trecutul lor nici închisăciunea, nici rugii aprinși pe pietele orașelor, nici torturile infame, nici masacrurile celebre ale istoriei poporēlor catolice, nici rāsbōele religioase. Ea n'a persecutat libera gāndire și n'are pe conștiință nici rugul marelui gānditor Bruno, nici rugul inspiratei feciore de la Orleans.

„Românească și toleranta biserică românească a plāns cu vremile de jale ale românilor și conducătorii sēi aū fost tot de una apărătorii naționalității române și ai suferințelor sārăcului. Mānāstirile nōstre aū fost adevărate centre de cultură românească și asile pentru toți cei nenorociți.

„Aceste deosebiri, între biserica catolică și biserica ortodoxă, le-a păstrat biserica greco-catolică a românilor uniți, și, cu toate că legată de scaunul de la Roma și sub disciplina Papei, clerul sēu a rēmas românesc și concepția acestei biserici a rēmas națională. Și sîntem siguri că conducătorii bisericii române unite ar fi tot așa de aprigii luptători contra unei propagande curat catolice, cum ar fi și clerul bisericii ortodoxe din Ungaria și cum sîntem și noi, organ al apărării naționale și al bisericii nōstre naționale.

„Între românii ortodoxi și românii greco-catolici, este deplină unitate de sentimente și de credință. Amēndouē bisericile nōstre sînt naționale și în amēndouē rēsună în cāntări și rugăciuni limba românească.

„Când combatem catolicismul și propaganda lui, nu atingem deci credințele fraților nostri greco-catolici de peste munți, ci apărăm tocmai unitatea și caracterul particular și național al tuturor bisericilor românești.

„Ceea ce a făcut tārnia poporului nostru în genere și a României actuale în particular, a fost deplină unitate între conștiința națională și conștiința religioasă. Această unitate noi nu vom s'o perdem, căci ar fi să perdem cea mai esențială condiție de tārnie și de trai a românilor; căci conștiința noastră religioasă, împărțită și tulburată, ar tulbura și conștiința noastră națională, ar sgudui ființa noastră etnică.

„Iacă de ce vom a rēmane toți fiii patriei, de la Dorohoi la Mehedinți și de la Carpați la Dunăre, creștini ortodoxi, așa cum

Diana și Jupiter. Și acesta înse ruptă de pe la mijloc.

În sat nu mai avem nimic de vēdūt.

Acum o luăm pe munți.

Sus la Groșianu!

Sîntem o societate veselă. Plecarām des de dimineață, cu pucei fripi, cu puși și alte bunătăți în traistă. Sus tot mai sus. Sōrele începe a se aprinde. E un adevărat supliciu pe Copos în sus, unde nu e nici o tufă. Mi-am adus aminte de o „Călătorie din Tanger la munții Udras.“ Etă o baltă. Ce să ne facem de căldură? Cum să bem Dumnezeule din nomol! Haid să ne înmuiebatistele cu nomol. Sîntem curat arabi. Ridem unul pe cheituiala celui alalt. Dar uită, că unul nu voeste să se facă negru. La el copii. Și l'am spoit, ca să fim cu toții egali. Dar din ce suim ne apropiem de vegetațiune. Să încep admirabile păduri de brad de un verde aprōpe negru. Un balsam dātător de viață. Etă un isvor, împēratul tuturor isvōrēlor. Ne spālăm sub umbra unor nucē seculari la marginea drumului. Mie mi se pregătește o cunună de lauri dintr'o ramură tinēră de nuc și mi să pune cu solemnitate pe cap. Cum mă mai umflu în pene, Dōmne!

Sus copii! Nu vē dați. Mai avem ca un ceas pānă în virful Groșianului! Cāndilă mai zi din fluer a bradului încetinat. Zi ce-ți place. Și el ne horește:

Io ntr'un sat, badea într'un sat:
Ce mai dor împărățiat.

A trecut de mult de amēdi și noi sîntem tot pe drum. Ne facem buchete splendide de flori de munte de un miros hrānitor de inimă. Eū admir niște floricele crem cu petale fragede, at miros dulce, cum n'am mai simțit în viața mea.

Dar cerul să întunece. Acum e negru ca pāmîntul. Începe un vînt. Întāiū ne rēcorește și noi zicem, că e un cavalier, ce ne adie cu evantaiul, dar nu mai slābește în zădar îi zicem „merci“, să insbucnește de tot. Începe a scōte brașii din rādăcină. Dumnezeule nu ne lāsa! Plōuă, parcă varsă cu ciubērul. Tunete și fulgere. Începem a plānge. N'avem nici un adăpost.

— Ce trēmuri așa dșōră Ileană? Ce fricōsă ești! Dacă vē prāpādīm, ne prāpādīm cu toții!

— Dar eū vreaū să trāesc!

Eū, atāt de pesimistă, eū, ce n'am avut nici atātea clipe fericite în viață cāte degete am la o mână, mă acāt de cliōmbele de brad și mă rog lui Dumnezeū să-mi lase să trāesc. Nu mai credeți pesimiștișor, ce zic, că nu li-e dragă viața!

La stānă copii! E colo după deal. Întrām în coliba bacilor și ne uscām. Māncām caș și urdă și bem lapte prōsper de oie.

— Dșōra asta de unde-i? Întreabă un bac.

— Din Roma mică, răspunde un domn.

— De parte-i de Roma mare, întreabă bietul om în naivitatea sa.

— Ca de icē Hațegul, îi răspunde același domn glumeț.

— Îi ceva mai de parte, zic eū.

— Așa-i că ai fost și în Roma mare, mă întreabă bunul om.

— N'am fost, dar mă duc în Septembrie, dacă ajută Dumnezeū.

Zăpada e grōsă pe munți. Ne facem bulgări și ne batem ca în dricul iernii.

Pe la 5 ceasuri plecām spre casă și abia ajungem la 11 nōptea. Un drum de 12 ceasuri pe jos în colo și în cōce. Nici nu știusem, că sînt așa de voinică, să-l pot face cu așa ușurință.

Alaltāieri am fost la cetatea Colții. Tot noi cei vechi plus cu unul nou. Trecurām printr'un cāmp de fragi. Întāiū intrarām în vechea mānāstire. Aici și se împlineste orice dorință, la care țini. Toți aū cāte o dorință și și-o rostesc cu evlavie în gānd. Ce bine, că am și eū o dorință. Să mă credeți, că pānă acum n'am dorit nimic, de frică că mi se va împlini ce așa fi dorit și mie nu mi să pārea nimic pe lume demu a dori. Eū am fost cea mai fericită ființă pe lume și nime nu știa nimic. Cāci să mă înțelegeți, dacă am dorit, ceva a fost pentru altii și nimic pentru mine. Astāzi am și eū o dorință și încă fierbinte, îmi pare rēu, că n'am termometru să constat cāte graduri mai lipsesc pānă la punctul fierberii, și mi-o esprim cu pietate timidă, dar să vē spun drept nici această nu-i pentru mine, înse din

a fost strămoșii noștri și vechii fondatori ai țării noastre, străluciții și marii Basarabi.

„Iacă de ce vom combate cu hotărîre ori ce încercare de propagandă catolică la noi și între noi.“

Iubileul gimnasiului de la Brașov. —

Săptămîna trecută s'a serbat la Brașov iubileul de 50 ani a gimnasiului român ortodox de acolo. De și serbările acestea erau ținute să fie mai mult serbători școlare, totuși românimea de pretutindenea a luat parte la ele, spre a dovedi bunul nume, cel al acestor școli înaintea tuturor Românilor și însemnătatea cea mare culturală, pe care aceste institutii au avut tot de una în viața noastră.

Regretăm, că spațiul nu ne permite să facem o mai lungă dare de samă despre festivitățile de la Brașov, ne mărginim deci a reproduce următorul raport din nr. 146 al „Gazetei“.

„N'au fost zădarnice pregătirile mari, ce le-a făcut corpul profesoral de la gimnasiul român gr. or. din Brașov pentru serbarea iubileului de 50 de ani a gimnasiului nostru, căci succesul serbărilor a întrecut toate așteptările.

Întîia plăcută surprisă, ce i s'a făcut în decursul serbării publicului, a fost interesanta expoziția școlară din edificiul gimnasiului. Patru sale erau pline de diferitele obiecte ale colecțiilor pretioase științifice, ce le posedă gimnasiul din domeniul mineralogiei, ornitologiei, botanicii etc. și o colecțiune de tablouri și desemnuri ale școlărilor.

Mercurii a fost ziua parastasului pentru întemeietorii și binefăcătorii răposați ai școlilor. Toți școlarii se prezentară în biserica Snti Nicolae cu buchete și cununii de flori în mână și după ce se oficiă un parastas festiv și se rosti un discurs festiv din partea dlui profesor Dr. Ios. Blaga, tinerii se împărțiră în trei grupuri sub conducerea profesorilor lor și plecară în cele trei cimiteri române: de la biserica Snti Nicolae, din Brașov-cetate și de pe Tocile, unde la mormintele binefăcătorilor se făcu amintirea lor și se depuseră cununii pe fie care mormînt.

Sara a fost mare conduct de torțe și lămpione. Un conduct de 200 studenți cu torțe și alți 200 cu lămpione traversă în

realizarea ei ar rezulta ceva, ce m'ar ferici și încanta foarte mult.

Ne urcărăm apoi pe cetatea, despre care circulă atâtea legende frumoase. Astă dată nu-mi permite timpul și nici spațiul a vi le povesti.

Sînt niște ruine splendide. Se vede a fi fost o fortăreță de prima forță. Murii porții sînt tari și să țin încă bine. Priveștiștea din vârful ei e înse de o frumusețe uimitoare. Munții sînt așa de deși și atât de frumoși arangiați în cât privindu-le piscurile apropiate de cer, nu poți să nu-ți deschidă inima spre Dumnezeu și să-i mulțamești, că a creat atâtea frumuseți și te face părtaș de a le vedea și a te desfăta de ele.

Măne mergem la Densuș, să admirăm o biserică de pe timpul Romanilor.

La revedere!

Heana.

frunte cu musica orășenească din Prund și veni înaintea gimnasiului strălucit luminat și împodobit cu verdetă. Aici vorbi un student, în numele tinerimei, căruia îi răspunde dl director Onițiu dănd frumoase povețe școlărilor. Manifestația se încheiă printr'o cântare a corului școlărilor dirigeat de prof. de musică G. Dima.

În ziua de Sf. Petru și Pavel s'a ținut un pompos serviciu divin în biserica Sf. Nicolae, după care a urmat festivitatea iubilară în sala cea împodobită a gimnasiului român. Discursurile și cântările auzite aici au mișcat toate inimile.

Mai întîiu a vorbit președintele Eforiei școlare, dl protopop Vas. Voina, care arătând însemnătatea zilei a deschis festivitatea. În data după acesta a urmat o cântare festivă a corului școlărilor, pe cari își era drag să-i vezi stînd pe un podiu înalt în fruntea salei, la spatele lor era așezată orchestra. La un semn dat de dirigentul, dl G. Dima, corul a intonat o frumoasă cantată a nume compusă în onoarea zilei de dl Dima. Corul a interpretat în lucrarea dlui Dima în mod înălțător toate gândirile și simțirile depuse în textul cantatei, scris de dl prof. A. Barseanu.

Încetînd corul, dl director gimn. rosti discurs un ocașional, care a fost ascultat și a fost repetit întrerupt de aplauzele publicului. În fine a vorbit archimandritul, Dl Dr. Il. Pușcariu, ca reprezentat al Mitropolitului.

„O rugăciune a corului a încheiat festivitatea, a căreia amintire va rămîne păstrată mult timp în inimile noastre.

În a fară de festivitățile școlare, s'a mai arangiat, în legătură cu ele, o veselă masă comună la casa de tir de sub „Tîmpa“, ér sara un concert al Reuniunii române de gimnastică și de cântări.“

Revistă politică.

Afaceri interne. Apropiîndu-se nouele alegeri parlamentare presa magiară se ocupa viu cu atitudinea Românilor. Ea că de comun face distingere între elementele moderate și ultraiste. Cu ceste din urmă, reprezentate prin presă și fiscali, politici magiarî nu staî de vorbă. Cu moderații români înse, dacă e a se da credemînt presei, guvernul ar încheia bucuros pact, lăsînd ca în cercurile românesei înse-și alegătorii să-și pună candidații oficioși la alegerile dietale. Ceî aleși, se înțelege de la sine, ar intra în partidul guvernamental, încheiînd pact cu guvernul, cum au încheiat la timpul său Sașii cu Bánffy. Noi credem, că până când cei de la putere nu-și vor schimba sistemul de a tracta cu naționalitățile nemagiare, pace adevêrat între Români și guvern nu pôte fi.

Austria. Doue mari cestiuni preocupă opiniunea publică și pe politicianii autriaci: cestiunea dreptului, ce au limbile în provinciile cu populațiune mixtă și cestiunea instrucțiunea poporale. În cea dintîiu naționalitățile negermâne și în special Cehii pretind și vor se forțeze respectarea drepturilor cuvenite limbii lor, în a doua populațiunea creștină amărîtă de fructele instrucțiunei în spirit

liberal, poftesce să se aducă din nou școlile elementare sub ocrotirea și dispunerea bisericii. După ce parlamentul și dietele provinciale de ani de zile se sbat în zădar spre a deslega amintitele cestiuni, Monarchul a chemat la Ischl pe ministrul president și de interne Körber și pe cel de culte și instrucțiunea publică Hartl spre a afla vre un espedient potrivit de a pune capet turburărilor din Austria. Din cele precedente judecînd abia se crede, că va fi fost dl Körber mai fericit la Ischl de cât antecesorii săi în ce privesce restabilirea păcii interne a Austriei.

Franța. Ziua de 14 Iuliu și anul acesta s'a serbat cu pompă. Presidentul republicei Loubet după amezî s'a dus la revista de la Longchamps. Mulțimea l-a aclamat, un individ înse a strigat, mörte lui Loubet. Alt cum naționalistii sînt cătrăniți și asupra lui Loubet pentru că și-a dat consensul, ca guvernul se delătore din statul maiorai armatei mai mulți ofițeri distinși, spre a ocupa locul lor cu creature filosemitice.

România. Fusionarea partidului junimist cu partidul conservator se pôte considera ca fapt îndeplinit. În urma fusionării actualul minister conservator s'a retras, spre a da loc altuia, în care se fie reprezentat și junimistii. Noul minister conservator probabil va fi presidat de dl Petru Carp; dl Gh. Gr. Cantacuzino nu va mai primi portofoliu, ci va rămîne numai șef recunoscut de toți al partidului conservator. Se crede că venind dl Carp la cărmă prin personalitatea sa și legăturile, ce le are în străinătate, va ridica creditul țerii și o va scöte din crisa economică și finanțială, în care se află.

Evreii ne mai putend trăi în țară, o părăsesc cu sutele, calumniîndu-o în presa lor din străinătate.

Transvaal. În timpul din urmă se pare, că din nou le suride Burilor norocul. Pe cum se raporteză din Pretoria, ei au raportat asupra armatei anglesă o strălucită învingere la Nitrals, o poziție strategică favorabilă, situată cam 18 mile de la Pretoria, lângă punctul unde calea străbate fluviul Crocodil. Din acest punct armata anglesă după luptă de o zi a fost alungată cu perderî cam de 100 morți și mai mulți răniți. E de observat, că ocuparea poziției Nitrals de cătră Buri taie comunicația dintre lordul Roberts și generalul Baden Powell, care se află în districtul Rustenburg. Se susține, că lordul Roberts ar fi de mai multă vreme morbos, și între dînsul și lordul Kitchener ar domni neînțelegeri. Buriî îngreuneză comunicația anglesilor tăiend firele telegrafice și stricînd drumurile.

China. Scirile, ce vin din estremul Orient sînt tot mai triste. Nu mai încape îndoela, că ambasadorii și toți europenii din Peking au fost fost măcelăriți, probabil în 30 Iuniu ori 1 Iuliu; asemenea au fost uciși mai multe miî de chinezi

încrâstinați. Revoluțiunea cea dimensiune mai mari pe zi ce merge. Se anunță, că trei guvernatori chinezi s'au declarat pentru prințul Tuan și în contra străinilor. Spre a împiedeca comunicația trupelor rusești cu Rusia, Chinezii strică telegrafii și căile ferate. În China e mare înverșunare contra Rușilor, se susține, că China a declarat războiul formal Rusiei. Rușii au fost provocați se părăsescă provincia Mandchuria și alte provincii chineze, ba o ceta de Chinezii au năvălit în Siberia rusească și au atacat orașul rusec Blagovesesc.

Mai multe mii de Boxeri înainteză spre portul englez Wei-hai-wei. Asaltul făcut de Chinezii asupra Tien-Tsin-ului din nou a fost respins de către trupele aliate la 10 Iul., nu e înse sperare, ca aliații se potă rezista timp îndelungat Boxerilor fanatizați, cu atât mai virtos nu, că între aliați s'a început rivalitățile, că ore care se aibă comanda supremă. Dintre aliați până acum mai mari perderi au avut Rușii și Japonezii.

Corespondințe.

Anul Iubilar.

Am anunțat la timpul seii pregătirile, ce le-au făcut bravul cler și inteligența din jurul Băii mari pentru demna serbare a anului Iubilar, dară, pe cum să vede din corespondența, ce urmază mai jos, aceste serbări, destinate spre a deștepta și nutri în poporul creștin, sentimente religioase, al întări în credință și alipire către sânta biserică și prin această a-l face nu numai, mai plăcut înaintea lui Dumnezeu, ci tot o dată și mai consciu de detorințele sale față cu desapröpele și chiar față cu statul, au fost împedecată cu forța brută. Anume la a cuî ordin a pășit la mijloc gendarmia, ca se împedeca adunarea credincioșilor în Șișești pe ziua de Sânt-Petru, nu ni se spune; s'a întâmplat această de sigur la ordin mai înalt. La atare ordin ne puteam aștepta mai ales acum, când liberalismul dominant la noi desprătesce tot ce e creștinesc și desconsidera instituțiunile bisericăsești, când chiar nici sânta cruce de pe sacra corönă a Sântului Ștefan nu e cruțată, ci frintă și aruncată. Denunțăm lumii culte împedecarea brutală a serbărilor religioase plănuite la Șișești, protestăm în contra opririi lor și nu ne îndoim, că inițiatorii serbărilor vor fi arătat faptul guvernului lor diecesan, ca acesta cu auctoritatea sa să intrevină spre a se respecta dreptul bisericii de a aranja serbări religioase. Lăsăm se urmeze coröspodința:

Șișești 16 Iuliu 1900.

Onorată Redacțiune!

A-ți fost așa de binevoitori și gentili de a petrece cu atențiune serioasă mișcarea intensivă religioasă din această provincie frumoasă, ce s'au manifestat în cauza serbării, pe cât să pote, după modestele noastre puteri, mai vrednică, a acestui an de trei ori însemnat, preste alți ani ce decurg în viața omenimii. Anume Ven. Nostru episcopat, în epistola Pastorală din Blaș 1—18 Ian. 1900, Nr. 470 metrop., pe lângă aceea că la pag. 7, ne pune în prospectiva o pastorală comună, „Când vi să va comunica, cum am hotărit Noi, Arhiereii vostri, să serbăm amintirea actului celui mare al S. Unirii sevërșite înainte cu două sute de ani,” la pag. 8 ne

esorteză: „Afară de acesta fie care parohie să facă și alte lucruri bune și salutare întru amintirea marelui eveniment a S. Unirii, și în privința aceasta consultându-se frații parochii cu Iubiții noștri credincioși vor afla, după împrejurările locale, ca ce este mai potrivit să se facă nu numai întru amintirea sf. Unirii, ci de o dată și pentru prosperarea S. bisericii și a instituțiunilor sale culturale din respectivele comune.”

Îndemnați și încurajați de aceste cuvinte și sfaturi părintești, era natural că parochul și credincioșii din Șișești și filiale chiar „După împrejurările locale” având în mijlocul lor marea biserică parochială, votivă pentru S. Unire a tuturor Românilor, să engețe și să plănuiască „Lucruri bune și salutare întru amintirea marelui eveniment a S. Unirii,” pe cum acele lucruri bune și salutare s'au aflat expresiune în programul publicat. Și era lucru natural și frumos chiar din puterea împrejurărilor locale că serbările aceste iubilare să aibă un lustru special prin participarea clerului și a credincioșilor din tot ținutul acesta. Fapt este, că la sfântirea unui clopot sau a unei cruci, să nici nu amintesc de actul sfântirii unei bisericii se adună cler și popor dintr'un ținut întreg, cu cât mai virtos trebue să aibă loc această participare întru amintirea marelui eveniment a S. Unirii, așa cler și popor ne am coadunat la ședința festivă și la serbările sociale, aranjate de reuniunea filială a învătătorilor din comitatul Satmare diecesa Orădană, întru amintirea S. Unirii, în comuna Pomii la 7 Maiu a. e.

După ce a-ți binevoit a publica toți pașii făcuți referitori la serbările iubilare de la biserică din Șișești sum convins că acumia Ve-ți pofti cu tot dreptul, ca despre succesul lor să ve informez.

Succes strălucit! care măresce gloria acestui popor într'adevăr de martir, carele de șese ani nu pote serbători Hramul bisericii sale; serbătorea S. S. Apostoii Petru și Pavel; serbarea Născerii Vergurei!!!

Estimp o nouă glorie s'a adus, căci și acum a fost aflat vrednic a suferi batjocură pentru numele cel sfânt al Domnului!

Mulțime de gendarmi ca în anii trecuți așa și acumia au asediat biserică și comuna, toate drumurile și cărările ce duc în sat, și la biserică, la comunele învecinate și orașele Baia-mare și Baia-sprie.

Asediul a început cu patru zile înainte de ziua serbării, adică din 8 Iuliu st. n. și a durat până la 12 a. l. după ameză.

Cinci zile au tăcut clopotele, cari ar fi trebuit să vestescă credincioșilor chemare la funcțiunile sacre; cinci zile porțile bisericii, prin cari ar fi trebuit să intre procesiunile evlaviöse, nu s'au deschis!

Secuestrat a fost însuși parochul, fiind opriti și împedecați chiar și poporenii din filiale a veni la biserică lor proprie parochială și la parochul lor.

În sat o tăcere ca într'un mormântar!

Eacă On. Redac., cum am petrecut frumoșele zile, destinate pentru serbarea amintirii marelui eveniment ducentenar al unirii noastre cu mama Roma!

Dumnezeu să mângăie pe acest popor martir, ale cărui suferințe se pot asemăna cu suferințele creștinilor din vécurile prime al creștinătății, cărora asemenea nu le era iertat a să ruga lui Dumnezeu în biserică, ci erau constrinși a se ascunde dinaintea vio-

lențelor și armelor puteri publice, dușmane. Fiindcă serbările proiectate erau expresiunea dorinții generale a clerului și a poporului credincios din această provincie, și toți cu dor ferbinte așteptau să potă da expresiune solemnă simțemintelor religioase în aceste timpuri nefaste: cu nedescribită durere și indignațiune să vede lipsit de dreptul sacru al libertății cultului divin.

Corep.

Visitație canonică.

Din încredințarea Escel. Sale Dlui Mitropolit, Rsm. canonic Dr. Vasile Hossu a făcut visitație canonică în district, protop. al Giurgeului. Delegatul arhiepiscopesc a fost însoțit de redactorul foii noastre.

Joi în 5 crt. sosind la gara din Székely-Udvarhely a fost întâmpinat de notarul tractul On. Ales. D. Donescu, paroch în Vasláb. La marginea tractului, sub muniții Libanului, i-a ieșit întru întâmpinare Mon. Eln. Câmpean, v.-protopop împreună cu curătorii bisericii din Gyö-Szt.-Miklós.

Vineri dim. s'a început visitația la oficiul parochial și protopopesc din Szt. Miklós, după terminarea căruia, s'a pus piatra fundamentală la biserică gr. cat. Actul religios l-a îndeplinit delegatul în prezența unui număr public. Un act comemorativ a fost așezat în piatra unghinlară. În dată după această a plecat la Tulgheș, unde a sosit în după ameză acelei zile, fiind salutat de veteranul octogenar Mihail Dobrean, paroch și v.-prot. onorar.

Sâmbătă în 7 crt. delegatul a celebrat sfântă liturgie în Bilbor, după care a făcut visitația. În aceeași zi după ameză a celebrat însératul la Corbu. După însérat parochul Ioan Dobrean, salută cu multă căldură pe delegat, care e viu aclamat de mulțimea credincioșilor adunați. Adaug aci, că cu acest prilej credincioșii Dumitru Pucu și Ilie Lombu, au dăruit stei bisericii câte un ornat sacru în preț de 120 cor.

În ziua următoare delegatul arhiepisc. a fost invitat să celebreze sta liturgie în biserică din Tulgheș. A asistat la această liturgie v.-prot. Câmpean, preotul Dobrean din Corb. ér ca diacon A. C. Domșa. La sfârșitul sf. liturgii Rsm. domn canonic Dr. Vas. Hossu a ținut o preafrumoasă predică despre credință, și apoi au ieșit în procesiune la cripta familiei Dobrean, unde a cetit deslegările morților.

Din incidentul acestei visite, credincioșul Ioan Bota cu soția-sa Ana Tepeș și fica-sa Ioana, au cumpărat un ornat sacru preotesesc pentru sta biserică din Tulgheș.

Tot în ziua aceea s'at vizitat comunele bisericăsești: Telec, Valea-Jidaniului, Bicz și Dămuc.

La intrarea în Telec, delegatului i-s'au făcut o primire din ceea mai frumoșe. Un banderiu din vre o 50 călăreți, în frunte cu dl comerciant George Grecu, o mulțime de trăsuri și numărös popor a întâmpinat pe cel ce venia în numele Domnului. Dl notar Urziceanu a rostit un escelent cuvânt de bineventare. A pomenit, de visita făcută de episcopul de fericită amintire Ioan Leményi, apoi de repaus. Ales. Micu, pe atunci vicar la Făgăraș și a terminat, asigurând pe delegat de dragostea și alipirea, ce credincioșii

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Afurisitul. De Carl May.

II.

(Continuare.)

„Mă înspăimânt! Așa dar nu pentru-că noi sîntem creștini, ci din cauza banilor să se fi depărtat de noi?”

„Desigur.”

„Ei însă vor fi primit instrucțiunii de la Said Caled Pașa, și de ore ce sunt soldați, fie care nesupunere li se va socoti dublu.”

„În cât privește aceasta, ei au trebuit să jore că-și vor îndeplini obligamentul; dar dacă îmi aduc bine aminte, acel jurământ se putea înțelege dublu. Ei au jurat că până ce le voi fi încredințat lor, se vor îngriji atât pentru siguranța mea, cât și pentru a lor. Dar, fiind că ei s'au despărțit de noi, nu le mai sum — după cum cred ei — încredințat și ast fel se țin deslegați de promisiunea lor.”

„Asta este o presupunere, pe care eu anevoe o împărtășesc. Ei sînt dora persoane de încredere.”

„Că ce încredere merită, au arătat-o în destul. Dacă ar fi intenționat numai să se scape de noi, atunci s'ar fi putut reîntorci la Engrijeh și acolo să spună, că eu i-am trimis înapoi. Pentru ce dară au călătorit mai de parte, și ce e mai însemnat, pentru ce s'au ținut ei tot de una înaintea, și nu înapoia noastră? Sum pe deplin convins, că ei țintesc la bani.”

„Permite-mi încă o observare. Ei sînt apărătorii tîi, așa dară trebuie să fie lângă tine. Dacă ți-se întimplă ceva, atunci presupusul valiului trebuie în dată să se îndrepte asupra lor. Acea și ei o vor sci prea bine.”

„Dar, cugetă-te, că le stați la îndemână o mulțime de scuse. Am fost atacat, fiind că i-am trimis înapoi. A fară de asta, suma ce o am la mine formeză pentru acești oameni, chiar și dacă o împărtășesc între sine, o avere. Ei nici nu s'ar mai reîntorci în serviciu, ci ar merge unde-va, unde nu li-s'ar da de urmă, ceea ce în acest sultanat estins ar fi o ușurătate. Tu poți să te îndoesci; eu înse sum convins, că presupunerea mea nu mă înșală.”

„Atunci trebuie să vedem ca să ne ferim din calea lor, effendi!”

„Este alt drum, care să conducă la Urungili?”

„De aci nu, dar putem călări la dreapta spre Hagi Bectas și la apoi la calea jumătate să ne reîntorcem prin păduri și peste deluri.”

„La asta nu mă învoesc. Cât ar dura acest încunjur?”

„Am ajunge la ținta noastră numai sara.”

„Așa dară să perdem o jumătate de zi? Pentru acești blăstemați de bună samă nu. Mergem mai de parte.”

„Dar dacă ei în adevăr ne vor păzi în pădure! Se vede că numai cu tine au de lucru, înse vor trebui să mă ucidă și pe mine, pentru că alt cum i-ași denunța.”

„Tu ai fost ofițer, și ast fel cred că nu cunoști frica!”

„E adevărat, că nu-mi e frică, n'ași vrea înse să fiu ușuratic. Contra glonțului unui ucigaș ascuns în pădure nici eroismul cel mai mare nu te poate scuti.”

„Asta o sciți și de aceea nu pretind eroism. Ajunge puțină precauțiune.”

„Îți spune precauțiunea, unde-i ascuns ucigașul, ca să-l poți încunjura?”

„Da. N'avea grije! În ast fel de lucruri eu posed mai multă experiență, de cum crești. Examinază drumul, pe care înaintăm! Pămîntul este môle și pîrtă toate urmele ce celor au mers azi dimineță pe el. Mai deslușit înse se ved urmele de potcove ale celor doi cai. Până când vedem aceste urme, sîntem în siguranță, căci înainte ca arnăuții să se pună la pîndă, ei trebuie să-și abată caii din drum, spre a-i ascunde.”

„Tu pari a ave ochi mai ageri de cât mine, căci eu nu pot deosebi urmele călăreților de cele ale pedestrilor. Dar ori și cum este periculos a-i urmări.”

„Nicidecum. Când ajungem în pădure, tu rămâi o bucată de drum îndereptul meu și ast fel ești sigur; de cele alalte mă voi îngriji eu.”

Nu-mi inchipuiam, că ar fi laș, înse totuși am trebuit să insist mult până l-am putut face să se încredă în siguranța noastră și să-mi urmeze mai de parte. Să nu credă cine va că esista un drum bătut; era o cărare, carea cu timpul a fost bătucită ad libitum; puteai să te feresci în dreapta ori ori în stînga, după cum voiai. Mai târziu această cărare deveni mai îngustă și mai pronunțată, pentru că acum conducea prin pădure.

Alătura cu noi aveam riuțelul, în urma căruia pămîntul deveni tot mai umed. Urmele potcovelor se vedeau tot mai deslușit. Eu mă oprii și scoborîndu-mă jos de pe cai, mi-am descins briul și l-am legat de gâtul calului; apoi am înțepenit scărița de cingătoare șenei și mă ureaiu era-și. După ce am predat chysracdar-ului pușca mea, carea mă împedea, l-am provocat să-mi urmeze, dar numai încet. El voia să ceră oșei cari deslușiri, dar nu l-am lăsat timp.

„Lucrul principal era, să aflu locul unde steteau ascunși arnăuții, fără ca să fiu spus. Trebuia deci să călăresc după obiceiul indianilor, ast fel că corpul calului să scutească pe al meu. Pe partea de cătră riuțel de bună samă că nu erau ascunși blăstemații; de aceea de laturea acesta îmi vîrliu brațul în briul meu de la gâtul calului, er de ceealaltă lature piciorul în scărița cea înțepenită. Ast fel zăceam cu o indoitură a genunchiului pe șea, pe când cel alalt picior atirna în aer; ținîndu-mă de briu, așa dar de gâtul calului, eu nu mai zăceam pe el, ci spînzuram de o parte a sa. Acestă procedură nu prea conveni calului, dar la urmă trebui să se supună. Pornit o dată, era ușor de condus.

Fără a privi în dreapta ori în stînga, eu îmi țineam ochii ațintiți spre pămînt, ca să nu scap nici o urmă din vedere. Arnăuții înaintară încet, ca să nu ajungă pe peregrinii ce mergeau înaintea lor și de ore ce din Boghalajan noi am plecat în dată după ei,

așa nu eram de parte de dînșii, și era de prevădut, că în curînd îmi voi ajunge scopul.

Calul meu galopa, ceea ce pentru poziția mea era mersul cel mai acomodat. Capul mi-l țineam sub gâtul calului și vedeam deslușit urmele. De o dată aceste feriră din drum și conduceau printre arbori. Sciam destul, îmi întorsei calul și călării înapoi. Tot o dată aușii nu de parte de unde m'am reîntors, nu strigăt scurt. Cei doi arnăuți ascunși acolo au vedut pe călărețul ciudat, dar nu m'au recunoscut.

Ajungînd la chysracdar, l-am spus, că am găsit ascundetorea arnăuților. Acum era ușor să o încunjurăm. Trecurăm peste riuțel, a cărui apă nu era adîncă; aci ne coborîrăm, și scutiți de arbori, conduserăm caii prin pădure, cale de vre o jumătate de ora. Asigurați fiind, că am lăsat în urma noastră locul cel periculos, ne îndreptarăm érași cătră drumul de peste riuțel, trecurăm apa și în curînd eșirăm din pădure. De ore ce soțul meu n'a vedut de fel pe arnăuți, el nici acum nu era convins, că ei într'adevăr ne voia răul. De aci în colo călătorirăm printr'un ținut deluros, ici colea întrerupt prin păduri și poieni. Ici colea vedeam alătura noastră câte un sătuleț, câte o casă singuratică, ne ferirăm înse a trece prin sate. Chysracdar-ul mai bucuros făcea încunjur; pe aci era cunoscut și nu voia să fie insultat. Se înțelege, că nu toate întălnirile se puteau încunjura, și atunci tot de una era ceva atac de vorbe; din fericire înse iuțimea cailor nostri tot de una ne scăpa.

La fie care întălnire, sormanul meu camerad trebuia să audă; „Es sabbi, es sabbi — afurisitul, afurisitul! Scupați-l; dați cu petri în el; smănciți-l de pe cal! Allah să-l coudamne; Allah să-l ardă; Allah să-l nimicească!”

Cu cât înaintam mai de parte, cu atât mai mulți oameni vedeam și cu atât părea a merge la Caisarijeh, unde, cum am vedut mai târziu, să adunați toți peregrinii din acest ținut estins, ca apoi împreună se mergă preste Antitaurus. Vai de acela care avea nefericirea ca printr'o faptă ori vorbă nesocotită să vateme simțul religios al acestor oameni! Cine nu este mohamedan, mai bine rămâne ascuns între zidurile casei sale, și într'adevăr nici o singură persoană n'am vedut, carea, după îmbrăcăminte ori după alte semne, să potă fi recunoscută, că este creștin.

Grupele de peregrinii deveniră în sfîrșit așa de numărăse, în cât aproape nu mai puteai feri dinaintea lor. Ei cu toții vroiau mai întăiu să mergă la Urungili, pentru ca să treacă cu luntrea preste rîul Chizil Irmac, carele ne despărția de Caisarijeh. N'am vedut nici un singur călăreț între ei, un semn evident, că aveam înaintea noastră chiar drojdiiile, cari ușor puteau fi aduse în ferbere. Cel mult să vedea ici colea unul mănînd un amărit de măgar, carele trebuia să-l ducă bagajul cel sărăcăcios.

Era trecut de amădi, când am vedut înaintea noastră primul pămînt arat și sēmănat. De după gîrduri și grupe de pomi să înalță un edificiu de țiglă ciudat, carele trebuia să represinte un minaret. Ne aflam în apropiere de Urungili.

(16) 2-2

Concurs.

Se scrie concurs cu termin de 31 Iulie n. la postul de învățător de la școala comunală din Tohanul vechiu. Salariu: 600 corone, 4 stinjină lemne. $\frac{3}{4}$ juger grădină și locuință corespunzătoare în natură.

Cereri instruite cu toate documentele de lipsă sînt a se adresa senatului școlastic comunal din Tohanul vechiu (O Tohan) Ctul Făgăraș.

Tohanul vechiu 11 Iulie 1900.

Moise Brumboiu
președinte.

Demetriu Pop
secretariu.

Nr. 3442-1900.

(18) 1-2

Concurs.

Din fundațiunea tericitului Mitropolit Dr Ioan Vancea, numita „*Seminarul junimeii române greco-catolice studioase în Blas*” a devenit vacante 2 stipendii, folosire de gimnasiu Octavian Florea, care a absolvat cursul gimnasial depunând esamenul de maturitate și de Augustin Bărdos, gimnast de a IV. clasă, care din un studiu a obținut calcul nesuficient. Pentru conferirea acestora se deschide concurs sub următoarele condițiuni:

1. Stipendiul de 200 cor. se compută în quotă de întreținere în Seminarul junimeii a respectivului alumn (Lit. fund. §. 3).

2. La stipendiu pot concură tinerii studioși în gimnasiul din Blas, născuți din părinți credincioși ai arhidiecesei greco-catolice de Aiba Iulia și Făgăraș, sau de origine consăngene ori afini ai fundatorului, chiar și dacă aceștia ar fi domiciliați airea, dară fiii lor vor studia în Blas (Lit. fund. §. 1).

3. Consăngeneii fundatorului au preferință, apoi „Caeteris paribus” fii de preoți arhidieceșani, — cari înse vor fi mai buni între toți, se vor primi chiar și dacă ar fi fiii credincioșilor din clasa cea mai de jos (Lit. fund. §. 5).

4. De ore ce din stipendiile acestea se pot împărtași numai alumnii de ai Seminarului junimeii, urmază de sine, că acel tiner care din cauze sanitare, ori pentru defecte constatate cu ocaziunea vizitării medicale, care se face la începutul anului școlastic, nu va fi primit în Seminarul junimeii, acela nu se va pute bucura de stipendiu.

5. Concursurile se vor instrui cu carte de botez, testimoniul școlastic și eventual cu atestat de consăngeneitate ori afinitate.

6. Concursurile trebuie să intre la acest Consistoriu cel mult până în 12 August n. 1900.

Conform dispozițiunii fundatorului stipendiile acestea se vor conferi în ședința Veneratului Consistoriu plenariu arhidieceșan, care se va ține în 2/15 August 1900, când se va întâmpla și primirea elevilor seminariai pe lângă taxa de întreținere prescrisă.

La Consistorul acesta plenariu conform §-lui 20. din Literile fundamentale, convocăm prin acesta pe toți protopopii, vice-protopopii și administratorii protopopescii ai Arhidieceșei.

Blas din ședința consistorială ținută în 14/1 Iuliu 1900.

Dr Victor Mihályi m. p.
Archiepiscop și Mitropolit de
Alba-Iulia și Făgăraș.

Nr. 24-1900.

(19) 1-2

Concurs.

Pentru ocuparea postului de al III-lea învățătoriu la școala confess. gr. cat. din această parohie se scrie concurs cu terminul până la 12 August a. c. st. n. inclusive. Emolumintele sînt 600 corone bani de quarir etc.

Petentul are să-și dovedească, că e deplin calificat pentru școlile elementare confess. gr. cat. și din limba magiară conform legii, că are purtare morală neescepționabilă, și dacă a mai servit ca învățător, documentele referitoare. Se recere între altele să fie bun cântăreț spre a conduce corul, spre care scop are a se prezenta în o Duminică sau sêr-

bătore până la expirarea termenului de sus, spre a arăta proba de cant în biserică.

Documentele are să le susternă la acest presiidiu.

Rodna nouă la 8 Iulie 1900.

Președele:
Ilarion Filipoiu
paroch gr. cat.

Secretarul:
Pamfilu Grapini
preot gr. cat.

540 v. număr
1900.

(20) 1-1

Arveresi hirdetmny.

Alulirt biróságí végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1900. évi V. 174. számú végzése következtében Dr. Schwarz Jenő aradi ügyvéd által képviselt Weisz Mór és fiai javára Goldstein Wilmos ellen 504 kor. 56 fl. s jár. erejéig 1900 évi Junius hó 1-én fogantatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 640 kor. 55 fillérre becsült vegyes bolti árucikkek, és házi butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. bíróság 1900. évi V. 174/2. számú végzése folytán 504 kor. 56 fl. tőkekövetelés, ennek 1899. évi Január hó 1-ső napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 101 kor. 6 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközésére 1900. évi Julius hó 30-ik napjának délelőtti 8 órája határidőül kitizetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Balázsfalván 1900. évi Julius hó 20-ik napján.

Thát György,
kir. bíróságí végrehajtó.

A apărut:

Din Istoria Românilor.

Episcopul Ioan Inocențiu Klein

(1728 — 1751)

de

Dr Augustin Bunea

canonic mitrop.

Anul Domnului

1900.

De la s. Unire

200.

form. 8° mare XVI + 822 pag.

prețul 2 fl. + 15 cr. porto.

Se pôte procura de la autorul său de la Tipografia seminarială din Blas.

Comunicarea trenurilor prin gara Küküllöszög—Blas.

(valabil din 1 Maiu 1900).

Sosesc			Plécã		
1. De câtrã Teiuș:			1. Câtrã Teiuș:		
Tren accelerat.	9-04	dim.	Tren mixt.	12-58	d. a.
" mixt.	2-26	d. a.	" accelerat.	7-35	sara
" personal.	1-02	nóptea	" accelerat.	2-26	nóptea
" accelerat.	12-28	"	" personal.	2-52	"
2. De câtrã Copșa:			2. Câtrã Copșa:		
Tren mixt.	12-56	d. a.	Tren accelerat.	9-05	dim.
" accelerat.	7-34	sara	" mixt.	2-28	d. a.
" accelerat.	2-21	nóptea	" personal.	1-07	nóptea
" personal.	2-51	"	" accelerat.	12-29	"
3. De câtrã Sôvárad:			3. Câtrã Sôvárad:		
Tren personal.	12-47	d. m.	Tren mixt.	3-25	nóptea
" mixt.	7-15	sara	" "	2-58	d. a.
" "	8-25	dim.	" personal.	9-10	dim.

Tipografia Seminarului arhidieceșan.